

21. Virágvasárnap.SÍR AZ ISTEN .

Lukács 19,41-44
Jeremiás 13,15-27 ; 14,17-18

Ne mondja közületek senki, hogy túl komor ígéket kerestem virágvasárnapra. Higyjétek el, itt az ideje felismerünk, hogy virágvasárnap olyan ünnep volt, ahol mindenki ujjongott, hozsánnázott, csak egy valaki sírt, Jézus Krisztus, és nem volt senki, aki Vele sírt volna. Pedig nem szokott Ő sírni. Bár a "fájdalmak férfja" volt Ő, könnyeit nem mutogatta az emberek előtt. Csak a betániai temetőben sírt és most az Olajfák hegyének lejtőjén, virágvasárnap.

Mélyen megrendítő az is, ha felnőttek, édesapák és édesanyák sírnak. Az elmúlt esztendőben veszítette el egy édesanya egyetlen fiát. Így emlékezett vissza a végzetes búcsúzásra: - „Azt mondtam: Fiam, ne menj el, megszakad a szívem... és csak sírtam...sírtam... Fiam azt válaszolta: Ne sírjon édesanyám, mert akkor nem tudok elmenni ! - És felszakad az anya szívéből a fájdalmas emlékezés: Ő, csak sírtam volna mégjobban, még tovább, mert akkor ma élne a fiam! Mert számára az az út a halál útja lett.”

Megkérdezlek mindnyájatokat: Fiak, leányok, férjek, feleségek, édesapák, édesanyák: Nem jártok-e olyan úton, amit a ti kedvesetek könnyeivel öntöz? ! Nem kellene-e azonnal visszafordulni erről az útról?

Megrendítő, amikor Isten szolgái sírnak. A világirodalom gyöngyszemei közé lehet sorolni azt a jelenetet, amikor Elizeus próféta sír Hazáel előtt. /Részletezni 2 Kir 8, 7-15/